

HỒI THỨ BA MƯƠI SÁU

SỬ BÀ BÀ DỰNG PHÁI THU ĐỒ ĐỆ

Sử bà bà thấy Thạch Phá Thiên hoảng hốt chạy về liền hỏi ngay:

-Sao ? Đình Bất Tam nhìn thấy người rồi ư ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Không ! Không phải ! ... Người phái Tuyết Sơn đã lên đảo rồi ... Nguy lắm ! ...

Sử bà bà cùng A Tú nghe nói đến ba chữ “phái Tuyết Sơn” đều biến sắc rồi đưa mắt nhìn nhau.

Sử bà bà lại hỏi:

-Những ai vậy ?

Thạch Phá Thiên đáp :

-Bạch Vạn Kiếm dẫn mười mấy tên đệ tử đến đây ... bọn chúng nhất định đến để kiếm tại hạ ... để bắt đem về thành ... Lăng Tiêu nào đó xử tử.

Sử bà bà hỏi:

Chúng đã trông thấy người chưa ?

Thạch Phá Thiên hấp tấp đáp:

-May mà hẩn chưa ngó thấy tại hạ... nhưng tại hạ thấy Bạch Vạn Kiếm ... Bạch sư phó đang nói chuyện với ... Đình ... Bất Tứ gia gia.

Sử bà bà nhíu cặp lông mày hỏi:

-Người bảo sao ? Đình Bất Tứ chứ không phải Đình Bất Tam ư ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Đúng là Đình Bất Tứ. Lão nói : “Trong sông Trường Giang không thấy xác chết nổi lôn. nhất định chúng ở trên đảo này.” Bọn chúng lục tìm mãi là phải thấy tại hạ... nguy rồi ! Hổng biết rồi ! ...

A Tú an ủi chàng:

-Vị Bạch sư phó đó cũng nhận lầm đại ca phải không ? Đại ca đã không phải là hẩn thì cứ nói rõ cho họ nghe, việc gì mà lo ?

Thạch Phá Thiên vội nói:

-Không sao nói rõ được.

Sử bà bà gắt lên:

-Nói không rõ được thì đánh nhau chứ sao ? Thiên hạ bị vu oan không phải chỉ có một mình người.

Thạch Phá Thiên nói:

-Vị Bạch sư phó này là một tay cao thủ phái Tuyết Sơn. Kiếm pháp y thần xuất quỷ một ... Tại hạ đánh thế nào được y ? ...

Sử bà bà cười lạt nói:

-Kiếm pháp phái Tuyết Sơn thì đã ra cái cóc gì ? Ta coi thường bọn chúng lắm !

Thạch Phá Thiên xua tay nói:

-Không đúng, không đúng ! Vị Bạch sư phó này kiếm thuật thông thần không thể tả xiết được. Thanh trường trong tay y chỉ rung lên một cái là để lại sáu vết kiếm hoặc ở trên cột hoặc vào người khác đều được cả. Thái thái liệu có tin được không ?

Chàng vừa nói vừa tay cầm gấu quần để chờ xem thái độ Sử bà bà. Nếu mù tởm không tin là lập tức chàng vén quần lên để hở sáu vết kiếm chum lại như cánh hoa ở trên đùi non cho mù coi.

Cử động này trước mặt phụ nữ là một điều rất khiếm nhã, nhưng chàng ở nông thôn quê kệch thực thà, nên không hiểu cách giữ lịch sự trước mặt đàn bà.

Sử bà bà hắng giọng một tiếng rồi nói:

-Có phải ta không tin đâu ? Đây A Tú ! Giả tử chúng ta luyện xong được môn “Vô vọng thần chú” thì chỉ ra tay một cái là đâm được bảy vết kiếm chứ không phải sáu. Có đúng thế không ?

A Tú gật đầu và khẽ buông một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài của nàng rất khẽ tựa hồ như chỉ có mình nàng nghe tiếng, nhưng thực ra cả Sử bà bà lẫn Thạch Phá Thiên cũng phát giác ra.

Hai người cùng hiểu cái gật đầu của nàng là để tỏ ra công nhận lời Sử bà bà nói đúng. Còn tiếng thở dài là than cho môn thần công chưa thành mình đã bị tẩu hỏa suýt biến thành phế nhân.

Thạch Phá Thiên tìm lời an ủi:

-Bị tẩu hỏa chỉ là tai nạn nhất thời tưởng chẳng có gì quan hệ. Chờ hai vị lành mạnh rồi tiếp tục luyện công cũng chưa muộn. Có điều lần sai hai vị nên cẩn thận hơn một chút là được.

Sử bà bà hậm hực nói:

-Chà ! Người chỉ nói hồ đồ. Nếu ta luyện được nữa thì hà tất phải đến người nhắc nhở ?

Thạch Phá Thiên bị mù mắng, không biết làm thế nào, đành đứng ngây người ra, không dám nói nữa.

Sử bà bà dường như vẫn chưa nguôi cơn giận, hần học nói tiếp:

-Võ công của phái Tuyết Sơn đã lấy gì làm ghê gớm ? Trong con mắt Sử Tiểu Thúy này, nó chưa đáng một đồng xu ? Lão quỷ già Bạch Tự Tại ở thành Lăng Tiêu dám can rõ tự tôn tự đại làm chúa tể một phương thì ra hần chẳng biết trời cao

đất dày là gì. Hắc tướng kiếm pháp Tuyết Sơn nhà hắc là bậc nhất thiên hạ. Hừ !
Đao pháp của phái Kim Ô ta đúng là ngôi sao khắc chế kiếm pháp phái Tuyết Sơn.
Đại Tổng Tử ! Người có biết ý nghĩa của chữ “Kim Ô phái” là thế nào không ?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

-Không ! Tại hạ không hiểu.

Sử bà bà liền hỏi:

-Kim Ô tức là mặt trời. Mặt trời mà mọc lên thì tuyết trên đỉnh núi sẽ ra sao ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Tuyết sẽ tan rã.

Sử bà bà liền cười h hả nói:

-Đúng đó ! Mặt trời mọc lên thì tuyết trên núi sẽ không còn nữa. Vì thế mà ta nói võ công phái Tuyết Sơn, bọn đệ tử phái Tuyết Sơn mà đụng đầu với phái Kim Ô ta thì chỉ có đường đập đầu xuống lạy xin tha.

Thạch Phá Thiên đã được mắt trông thấy kiếm pháp phái Tuyết Sơn cực kỳ thần diệu. Chàng nghe Sử bà bà ca ngợi võ công phái Kim Ô đến một trình độ ghê gớm như vậy thì không khỏi nửa tin nửa ngờ. Nguyên chàng là người chất phác, trong bụng đã không tin phục thì vẻ nghi ngờ lộ ra ngoài mặt.

Sử bà bà thấy vậy liền hỏi:

-Người không tin ư ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Tại hạ bị Bạch sư phó bắt đem đi đến miếu Thổ địa, chính mắt đã được nhìn thấy bọn sư huynh sư đệ y ra chiêu tập dượt với nhau và trong lòng còn nhớ được một ít. Tại hạ biết là kiếm pháp phái Tuyết Sơn thực ... thực là ...

Sử bà bà tức giận quát hỏi:

-Thực là làm sao ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Thực là ... giỏi quá ! ...

Sử bà bà nói:

-Người thấy bọn sư huynh sư đệ chúng tập dượt trong một buổi và đã học được gì? Sao người biết được là hay là dở ? Người thử biểu diễn lại ta coi !

Thạch Phá Thiên nói:

-Những cái tại hạ học được hãy còn nông cạn lắm, làm gì mà ghê gớm được như Bạch sư phó ?

Sử bà bà nghe chàng nói ngớ ngẩn không khỏi cười rộ.

A Tú cũng không nhịn được nằng khẽ mỉm cười.

Sử bà bà nói:

-Thằng lỏi Bạch Vạn Kiếm sẵn có tư chất thông minh lại dụng công siêng năng luyện tập từ lúc nhỏ đến nay đã được hơn hai mươi năm. Thế mà người mới coi một buổi lại muốn kiếm pháp “lợi hại” như hấn thì thiệt làm cho người ta phải tức cười nể ruột.

A Tú đỡ lời:

-Nhưng nhưng ! Ý đại ca đây muốn nói là Bạch sư phó kiếm pháp lợi hại. Y không đủ tài diễn tả bằng Bạch sư phó được.

Sử bà bà neho mắt nhìn A Tú, lại quay sang ngó Thạch Phá Thiên nói:

-Được rồi ! Người cứ thử biểu diễn để ta coi xem nó ghê gớm đến thế nào ?

Thạch Phá Thiên biết mục có ý diễu mình thì thẹn đỏ mặt lên. Chàng lượm một cành cây ở dưới đất tuốt lá và bẻ những nhánh nhỏ để dùng làm thanh trường kiếm rồi bắt chước Hô Diên Vạn Thiện và Văn Vạn Phu ra chiêu. Miệng chàng hô :

-Đây là chiêu thứ nhất.

Tay chàng phóng “kiếm” ra đâm tới.

Sử bà bà cười ha hả nói:

-Mới chiêu thứ nhất đã trật rồi !

Thạch Phá Thiên càng đỏ mặt hơn. Chàng buông tay xuống.

Sử bà bà nói:

-Diễn nữa đi ! Diễn tiếp đi ! Ta muốn coi kiếm pháp “ghê gớm” của phái Tuyệt Sơn.

Thạch Phá Thiên mắc cỡ quá, muốn liệng cành cây đi. Nhưng chàng liếc mắt nhìn A Tú thì thấy nàng lộ vẻ rất ân cần. Nàng nhìn Thạch Phá Thiên bằng con mắt thiết tha như để cổ võ, để khuyến khích tuyệt không có ý gì là chế diễu chàng cả, Thạch Phá Thiên thấy thế trong lòng được an ủi rất nhiều. Chàng liền xoay tay lại phóng kiếm ra.

Thạch Phá Thiên ra chiêu rồi chỉ sợ nhiều mình nhớ không đúng để cho Sử bà bà chế diễu. Chàng không để mắt nhìn ra ngoài nữa và cứ trông thẳng tiếp tục phóng kiếm ra hết chiêu này đến chiêu khác.

Thạch Phá Thiên sử được bảy tám chiêu rồi, chàng sức nhớ lại hôm ở miếu Thổ địa, Thạch phu nhân cùng chàng chiết giải những kiếm chiêu, nên càng về sau đường kiếm càng thuần thục. Kiếm phong rít lên veo veo.

Nét mặt Sử bà bà cùng A Tú tươi cười, tuy nụ cười của mỗi người có một ý nghĩa khác nhau, nụ cười của mục Sử còn ngụ ý chế diễu mà nụ cười của A Tú tỏ ra con người dịu dàng văn nhã, nhưng cả hai người đều phát giác ra kiếm chiêu của Thạch Phá Thiên tựa hồ đúng cách mà thực ra hãy còn sai trật, để sơ hở hàng trăm chỗ. Chiêu thức tuy dày đặc mà thật thừa thớt.

Hai người càng coi lâu, sắc mặt càng biến đổi. Những ý nghĩ khinh khi giảm bớt đi dần dần, vẻ mặt kính nể mỗi lúc một gia tăng.

Thạch Phá Thiên sử hết bảy mươi hai đường kiếm của phái Tuyết Sơn một cách bừa bãi, có khi đảo lộn cả thứ tự và thực ra chàng chỉ đi được có sáu mươi bảy đường còn năm đường chàng quên đứt không sao nhớ ra được. Chàng biểu diễn xong, Sử bà bà cùng A Tú đưa mắt nhìn nhau. Cả hai người cùng biết rằng kiếm pháp của phái Tuyết Sơn mà Thạch Phá Thiên đã học chưa đến được chỗ hoàn toàn và hiển nhiên chàng chưa được người truyền thụ một cách chân chính, nhưng về phần nội lực thì thật là cường mạnh, trên đời ít có.

Thạch Phá Thiên thấy hai người lặng lẽ không nói gì, chàng rón rén bỏ cành cây làm kiếm xuống rồi nói:

-Tại hạ thật là ngu xuẩn, mới cách mười bữa mà đã quên nhiều chỉ còn nhớ lỏm bóm, khiến cho hai vị phải cười vỡ bụng.

Sử bà bà hỏi:

-Có phải người nói là đã coi bọn đệ tử phái Tuyết Sơn luyện kiếm trong miếu Thổ địa nào đó rồi học lén được bấy nhiêu phải không ?

Thạch Phá Thiên then đỏ mặt lên đáp:

-Tại hạ cũng biết rằng học lén võ công của người ta là điều không nên làm. Nhưng khi đó thấy kiếm pháp của họ cực kỳ tinh diệu rồi bất giác nhập tâm được bấy nhiêu.

Sử bà bà nói:

-Mới có một buổi mà người đã học nhiều thế thì thật là người có tư chất thông minh đặc biệt, xem ra người có thể học được Kim Ô đao pháp của ta đó. Thôi bây giờ chúng ta làm thế này. Người phải bái ta làm sư phụ.

A Tú vội xen vào ngắt lời:

-Nhưng nhưng ! Thế không được.

Sử bà bà lấy làm kỳ hỏi:

-Sao lại không được ?

A Tú mặt đỏ bừng lên ấp úng đáp:

-Như vậy ... tôn nữ ... phải kêu y bằng sư thúc tự nhiên chứ thấp hơn y một bậc hay sao ?

Sử bà bà sa sầm nét mặt nói:

-Sư thúc thì sư thúc chứ sao mà không được ? Nếu lão quái Đình Bất Tứ tìm đến đây để bức bách ta phải quay về đảo Bích Loa thì đến nước cả hai bà cháu lại phải nhảy xuống sông tự tử. Bây giờ chỉ còn đường truyền dạy võ công cho gã Đại Tổng Tử này một cách gấp rút thì may ra mới chống cự được với hắn. Hiện giờ mình đương lâm vào tình thế cấp bách thì còn đâu nệ vai vế cao thấp thế nào được ? Đại

Tống Tử ! Nay ta định sáng lập môn phái thu người làm đồ đệ đầu tiên. Vậy người có chịu bái sư không ?

Thạch Phá Thiên bản tính thuần hòa, Sử bà bà đã muốn chàng bái sư, chàng muốn theo ngay, nhưng nghe A Tú bảo không muốn kêu mình bằng sư thúc, nên chàng không khỏi ngần ngại.

Sử bà bà lại giục:

-người quỳ xuống dập đầu đi ! Người sẽ là truyền nhân chính thống của phái Kim Ô ta. Ta là tổ sư sáng lập môn phái và người là đệ tử đời thứ hai.

A Tú đột nhiên nghĩ ra điều gì, nàng tủm tỉm cười nói:

-Nhưng nhưng ! Kính cẩn mừng nhưng nhưng dựng ra môn phái lại được đại ca đây bái nhưng nhưng làm sư phụ. Vậy là nhưng nhưng được an ủi trong lòng. Tôn nữ không phải là đệ tử phái Kim Ô. Thế là chúng ta ở hai phái riêng biệt thì tôn nữ bắt tất phải kêu y bằng sư thúc.

Sử bà bà chỉ nóng việc sáng lập môn phái và thu đồ đệ, mục không muốn nhiều lời với A Tú, quay ra giục Thạch Phá Thiên:

-Mau quỳ xuống lạy ta tám lạy !

Thạch Phá Thiên thấy A Tú không có điều chi dị nghị nữa, chàng hoan hỉ quỳ xuống trước mặt Sử bà bà dập đầu bình bình lạy tám lạy một cách rất thành thực, chứ không phải hời hợt, Sử bà bà sung sướng cười híp mắt lại nói:

-Thôi được rồi ! Người là một gã đồ nhi, ngoan ngoãn. Bây giờ giữa ta và người là một nhà tình thế phải khác trước. Phái Kim Ô ta bữa nay bắt đầu sáng lập, người nên đem hết tâm lực để học tập công phu của ta. Ngày sau thanh danh phái Kim Ô trên chốn giang hồ hay hay dở là ở người đó, Đại Tống Tử !

A Tú bĩu môi mỉm cười ngắt lời:

-Nhưng nhưng đã đứng làm tổ sư phái Kim Ô mà đồ đệ đầu tiên của quý phái lại là một tay anh hùng quán thế. Vậy thì cái danh hiệu “Đại Tống Tử” không làm rạng rỡ cho môn phái được.

Sử bà bà nói:

-Phải đấy ! tên họ người là chi ! Đối với sư phụ, người không được giấu diếm điều gì hết.

-Dạ dạ ! Má má thường kêu đồ đệ bằng Cậu Táp Chủng. Bọn người bang Trường Lạc đưa về tổng đà lại nhận đệ tử là bang chúa Thạch Phá Thiên, nhưng thực ra có phải phải đâu. Có điều ... có điều đệ tử không biết tên họ mình chân chính là gì.

Sử bà bà hứ một tiếng rồi nói:

-Sao lại gọi bây bạ là Cậu Táp Chủng được ? Có lẽ má má người theo họ ta là họ Sử. Đệ tử đời thứ hai phái Kim Ô biết dùng chữ gì bây giờ ? Được rồi ! Bọn đệ

tử phái Tuyết Sơn là Bạch Vạn Kiếm, Phong Vạn Lý, Cảnh Vạn Chung ... rồi còn những “vạn” gì nữa. Vậy bây giờ chúng ta phải dùng số lớn gấp vạn lần của họ. Chúng ta dùng chữ “ức” gã họ Bạch đã kêu là Bạch Vạn Kiếm. Vậy ta đặt tên cho người là Sử Ưc Dao.

oOo